

Čtení Mt 18,1-5

„1V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ 2Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed 3a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobráátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. 4Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. 5A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.“

Kázání

„Kdo je vlastně největší v království nebeském, Mistře?“

Učedníci měli ohromnou výsadu, že se mohli ptát Ježíše na vše podstatné přímo. Mohli se ptát, kdykoli je to napadlo. Ježíš byl mimořádně trpělivý učitel, nenapomínal své žáky, že mají být radši zticha, ani jim neříkal, že mají hloupé otázky.

Ani tentokrát učedníky nenapomenul, i když právě otázka učedníků: „Kdo je vlastně největší?“ byla docela nepatřičná. Ježíš přece opakovaně zdůrazňoval princip – kdo se povyšuje bude ponížen – a kdo se poníží bude povýšen. Malí budou velcí a naopak. Chápete? Tak jakýpak největší....

Učedníci na sebe svou otázkou prozrazují, že se jim to Ježíšovo učení, ještě nedostalo pořádně pod kůži. A tak Ježíš jako dobrý učitel použil názorného příkladu.

Mezi skupinu dospělých mužů, kteří debatovali o existenciálních otázkách, přivedl malé děcko. „Vidíte?“ Ježíš v tu chvíli vlastně docela prakticky přiměl učedníky, aby přestali koukat do výšin, aby přestali pomýšlet na bůhvíjakou kariéru v království nebeském, - ale aby se podívali dolů. Doslova. Na malé dítě, minimálně o metr menší, než byli oni sami.

Co je na dětech tak výjimečného, že se jim máme jako následovníci Krista podobat? Dnes bychom asi řekli, že jsou děti na rozdíl od dospělých nezkažené, spontánní, otevřené. Že všechno řeknou napřímo, mají smysl pro spravedlnost, je s nimi legrace a tak dále...

Já to tak tedy vidím, ale těžko říct, jestli se podobně pozitivně dívali na děti tehdejší dospělí. Tenkrát v době Ježíšově.

Řekla bych, že když se tenkrát podívali no ono dítě učedníci – neměli na sobě dnešní pohled partnerského přístupu k dětem, ale viděli prostě jen malého člověka. Ještě nedospělého, neschopného se o sebe postarat. Člověka odkázaného na pomoc druhých. Člověka bezbranného.

Právě takového člověka Ježíš staví do středu – takovému člověku dává Ježíš prostor.

A právě takové by Ježíš chtěl mít i učedníky, jasně jim říká: - „jestliže se neobráátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském.“

Takové by chtěl Ježíš mít učedníky a takové by chtěl mít i nás.

Pokoru, ke které Ježíš vyzývá, ale nechápu jako nějaké sebeponižování nebo sebedoceňování. To vůbec ne. Pokoru, ke které Ježíš vyzývá chápu jako docela střízlivé

zhodnocení vlastních sil. Před Bohem jsme si přece všichni rovni. Všichni jsme odkázáni na Jeho pomoc. Často přece nevíme, jak se o sebe pořádně postarat nebo kolikrát nevíme, jak se správně rozhodnout. Zrovna jako děti.

V takovém postoji střízlivé pokory před Bohem, v takovém osvobozujícím přijetí vlastní slabosti – můžeme přijmout, že v Božím království máme své místo všichni – ať už jsme úspěšní nebo ne, ať už jsme zdraví nebo ne, ať už jsme silní nebo ne.

Lidská měřítko velikosti jsou totiž z hlediska věčnosti, zdá se, úplně nicotná. To, co vypadá na první pohled jako síla, může být ve skutečnosti projev slabosti, a to, co se zdá být slabé a vysmívané, to může mít v Božích očích skutečnou sílu.

Když tenkrát Ježíš přivedl mezi učedníky dítě, vzkázal tím i nám – že přijmout vlastní slabost může být ve skutečnosti ohromně posilující.

Týden po Velikonocích nám asi v souvislosti se zdánlivou slabostí rezonuje i ten Ježíšův Velikonoční příběh. Tehdy se lidem zdálo, že Mesiáš by neměl takhle potupně trpět na kříži, že by měl nějak efektně – božsky – z kříže sestoupit a nepodstupovat takové ponižující utrpení.

Ale třetího dne se ukázalo, že zdánlivá slabost je ve skutečnosti mimořádná síla – že jediné v utrpení a ve smrti – mohl Ježíš nad utrpení i smrtí zvítězit.

Ježíš se nijak nepovyšoval a byl Bohem vyvýšen.

Tak se tedy nechme Ježíšem i jeho dnešním evangeliem inspirovat - nechme se dětmi inspirovat - a budme k sobě upřímní. Přiznejme si, že máme limity – každý nějaké – a nestojí za to usilovat o to být tím největším nebo nejdůležitějším v království Božím. Jsem přesvědčená o tom, že jediné v takové upřímné pokoře můžeme zakoušet pravou velikost a plnost života ve společenství s Bohem v jeho království.

Amen